

Dat was Pim Gras, dit is H III NOS Jazz, Mdr. NOS Jazzgeschiedenis, deel 54.

plaat 1 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: I've got to be a rug cutter (Ellington)
1/1 3:00 = CBS 88185

Duke Ellington and his Famous Orchestra, New York, 5 maart 1937 voor het nieuwe platenmerk Master, van Irving Mills, de manager van Ellington.

"I've got to be a rug cutter", muziek en tekst van Duke Ellington, die *lyrics* ~~was~~ in hippe ^{jazz} muzikantentaal, of 'hep' zoals dat toen heette.

I've got to be a rug cutter, swing out in the groove.

I've got to be a rug cutter, so my jive will improve.

I was sold on truckin', now I'm super duckin',

Gotta cut back a figure, so gate I dig ya-

I've got to be a rug cutter, swing out in the groove.

Pas na 1950 werd dit soort taalgebruik hier een beetje bekend. De zang werd verzorgd door Ivie Anderson, Hayes Alvis, Harry Carney en Rex Stewart, de instrumentale solisten waren aan begin en slot ^{met} de lage cornetnoten ~~met~~

Rex Stewart en gestamp door ex-Ellington-trombettist Freddie Jenkins.

Barney Bigard-klarinet en Johnny Hodges-altsaxofoon. Net als in de oude

in Harlem, speelde de Duke Ellington Band ook in de nieuwe Cotton Club, in

Downtown Manhattan. De plek: waar Broadway en 7th Avenue samenkomen, ge-

kruijst door de 48ste Straat. Ook vanuit die nieuwe Cotton Club met grote

regelmaat directe radio-uitzendingen, en van ~~na~~ deze zijn er enkele

bewaard gebleven, soms door de betreffende omroep mee-gesneden, soms door

liefhebbers met een opname-apparatuur vanuit de uitzending thuis opgenomen.

En dat was iets heel bijzonders toen, want er bestonden alleen machines

waarop platen met een laklaag moesten, en ~~dat~~ werd daar de groef in gesne-

den, zoals dat nu alleen nog gebeurt bij het maken van de lakplaat voor

de matrijs, die de eigenlijke plaat moet persen.

Via Het Mutual Broadcasting System, 18 maart 1937 vanuit de Cotton Club, omroeper Roger Lyons.

plaat 2 Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Harlem speaks (Ellington)
B/1 - 4:15 - Collectors Classics CC 16

Idem: Caravan (Tizol, Ellington)

B/2 - 4:30 - idem

In "Harlem speaks" waren de solisten Cootie Williams-trompet, Johnny

Hodges-altsaxofoon, Rex Stewart-cornet, Harry Carney-baritonsaxofoon,

Joe Nanton-trombone, Lawrence Brown-trombone, en nogmaals Nanton.

Daarna het gloednieuwe ~~nummer~~ ^{met} "Caravan" van ventiel-trombonist Juan Tizol

die ook het thema speelde, verder Cootie Williams, Harry Carney en klarinet-

tist Barney Bigard. Ik sla een paar stukken over en ga naar het slot van de

uitzending, "Rockin' in Rhythm" met een kreet van de pianist zoals wij die

na 1950 ook in dit werelddeel vaak hoorden.

idem Duke Ellington a/h Famous Orchestra: Rockin' in Rhythm (Ellington)
B/5 - 4:55 - idem

Ident: East St.Louis toodle-oo (Ellington)
B/6 - 0:30 - idem

18 maart 1937, radio uitzending vanuit de nieuwe Cotton Club, waar de Duke Ellington Band speelde. Een van de vaste sterren ^{CMS} Bill 'Bojangles' Robinson, de eerste van de grote tap dancers, die per week aan die Cotton Club het toen fabelachtige honorarium kreeg van drie-en-een-half duizend Dollar. De solisten in "Rockin' in Rhythm" waren Cootie Williams, Rex Stewart, drummer Sonny Greer, ~~and his 52nd Street Stompers~~, weer Rex Stewart, op klarinet Bigard, trombonist Nanton, ^{in New York} nogmaals Stewart, ^{an even} aan het slot/trompettist Cootie Williams. Volgde het 'radio theme', de herkenningmelodie, "East St.Louis toodle-oo" waarin de afkondiging van Roger Lyons, de omroeper van MBS, die reclame maakte voor de sponsor, de Cotton Club.

Toen de Ellington Band eind '36-begin '37 in Hollywood was voor een aantal films werd voor het eerst een plaat gemaakt van een kleine groep uit het orkest. De ~~echte jazzclubs~~ ^(in New York) in tegenstelling dus tot nachtclubs als de Cotton Club waar onder andere jazz te horen was, waren toen al vooral te vinden in de 52ste Straat. Vandaar: Rex Stewart and his 52nd Street Stompers. Volgens alle discografiën -de boeken waarin men ^{kan} opname data, titels, bezettingen van orkesten, en platenmerken + catalogusnummers -en soms nog veel meer-, volgens de disco's is Duke Ellington de pianist, maar er is helemaal geen pianist. De musici zijn Lawrence Brown-trombone, Johnny Hodges-sopraan- en altsaxoffon, Harry Carney-klarinet en baritonsaxofon, Ceele Burke-gitaar en hawaiian gitaar, (de enige niet-Ellingtonian), Billy Taylor-bas en Sonny Greer-drums. Eerste van de twee stukken: "Rexatious".

plaat 3 Rex Stewart and his 52nd Street Stompers: Rexatious (Rex Stewart)
2/laatste - 2:43 - CBS 88140

"Rexatious" - Rex Stewart and his 52nd Street Stompers. In het tweede stuk kwam Ceele Burke met zijn specialiteit, een solo op hawaiiangitaar. Dit is de 2e take van "Lazy man's shuffle".

plaat 4 Ident: Lazy man's shuffle (Rex Stewart)
3/2 - 2:56 - idem

vinden de

"Lazy man's shuffle", ook weer van cornettist Rex Stewart, hij speelde het op 16 december 1936 voor Variety in Hollywood met zijn '52nd Street Stompers': Lawrence Brown-trombone, Johnny Hodges-sopraan- en altsaxofoon, Harry Carney-klarinet en baritonsaxofoon, Ceele Burke-gitaar en hawaïangitaar, Billy Taylor-bas, Sonny Greer-drums. Drie dagen later: Barney Bigard and his Jazzopators. Slot van deel 54 in de NOS Jazzgeschiedenis, M&R.

idem

Barney Bigard and his Jazzopators: Clouds in my heart (Bigard, Mills, Ellington)
3/3 - 2:56 - idem

0 0 0 0 0

2600
256

2856
40

2936